

да дам, втори път да дам... няма, няма вече. Така ли е?

– Ами така е!

– А-а-а! Сега и аз няма да дам!

И излязъл по-големият брат да търси работа – немало къде. Срещнал го Господ. Ама той не знаел, че е Господ.

– Къде, бе?

– Абе, дядо, така и така ми е работата.

Разказал му за овцете и кравите.

– Е, така е! Хайде сега при мен горе. Ще видиш как ти е спрял часовникът. По-напред вървеше много, сега не върви добре.

– Ми какво да правя?

– Ами ти стари хора не приемаш! Като че ли ще ти изядат яденето. Ето защо ти е спрял часовникът.

– Абе, дядо! Направих грешка.

– Сгрешил си, или не – часовникът ти е спрял.

– Ми, дядо! Какво да правя сега?

– Нищо не можеш да направиш. Аз мога да го задвижа, ама няма да го сторя. Ще го задвижа, но по мъничко.

Свалил го долу. Пък нали си е господова работа, навил го така, колкото хляба да си изкара. И часовникът заработил полекичка.

Отново решил старецът да изпробва този с овцете. Отишъл при вратата и почукал:

– Какво, дядо?

– Сине! Искам да преспя у Вас!

– А-а-а! Ела, дядо, ела!

Прибрали стареца. Яли, стрували. Рекъл стопанинът:

– Дядо! Спи ти на кревата, пък ние – долу.

– Сине! – рекъл. – Аз ще си отида! Вие сте си с много дечица.

– Ей, бе, дядо! Защо ще си ходиш?

Станал старецът и си отишъл. Момчето, ромът, още по-богат взел да става. И рекъл на жена си:

– Жено! Знаеш ли, че този старец е самият Господ. Виж – рекъл – два пъти идва. Колкото повече време минава и по-богати ставаме. А нашият брат по-беден става.

Той и досега яде и пие. Говеда, овце...

Като него богаташ никъде няма.

